

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/72/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119209394
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119209394.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: C., nar. XX.XX.XXXX., trvale bytom Z., proti žalovaným: 1/ V., nar. XX.XX.XXXX., trvale bytom Z., zastúpený JUDr. Janou Janíkovou, advokátkou so sídlom v Trenčíne, ul. K dolnej stanici 7282/20A, 2/ V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z., 3/ Y. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z., tohto času bytom Z., o vypratanie nehnuteľností, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. mája 2021, č. k. 17C/50/2019-167, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II., V. a VII.)

potvrďuje.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej 3/ povinnosť vypratať rodinný dom vo vlastníctve žalobcu so súpisným číslom XXXX/XX, postavený na pozemku parcela registra "C" č. XXXX/XX, v katastrálnom území Z., obec Z., ulica F. XX, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil žalovanému 1/ povinnosť odovzdať žalobcovi rodinný dom vo vlastníctve žalobcu so súpisným číslom XXXX/XX, postavený na pozemku parcela registra "C" č. XXXX/XX, v katastrálnom území Z., obec Z., ulica F. XX, na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Tomášom Trelom č. N 1001/2019, Nz 18217/2019, NCRIs 18678/2019 a doloženia totožnosti žalobcu v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobu voči žalovanému 1/ vo zvyšnej časti týkajúcej sa vypratania nehnuteľnosti zamietol. Výrokom IV. žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Výrokom V. návrh žalovanej 3/ a návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania zamietol, výrokom VI. žalobcovi priznal proti žalovanej 3/ náhradu trov konania v plnom rozsahu. Výrokom VII. rozhodol, že žalobca a žalovaný 1/ nemajú voči sebe navzájom právo na náhradu trov konania. Výrokom VIII. žalovanému 2/ náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 123, § 126 ods. 1 Obč. zákonníka, § 29 ods. 2, ods. 4 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a § 232 ods. 3 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha vypratania a odovzdania veci, nehnuteľností, ktorých je vlastníkom. Jedná sa o tzv. reivindikačnú žalobu. Domáha sa aj odovzdania nehnuteľností proti žalovaným, pričom túto ich povinnosť odvodzuje od povinnosti predchádzajúceho vlastníka vydraženej veci, odovzdať predmet dražby vydražiteľovi. Na strane žalobcu konštatoval aktívnu legitimáciu na podanie žaloby s tým, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Ich vlastníctvo nadobudol príklepom na dobrovoľnej dražbe ako vydražiteľ. Zároveň konštatoval, že pasívnu legitimáciu žalovaného a teda dôvodnosť žaloby voči žalovanému 1/ je potrebné rozdeliť na dve žalobou požadované plnenia. Prvým je právo žalobcu na vypratanie nehnuteľností a druhým na odovzdanie nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalovaný

1/ predmetné nehnuteľnosti neužíva a nemá na nich žiadne veci (tieto okolnosti neboli medzi žalobcom a žalovaným 1/ sporné). Konštatoval, že žaloba o vypratanie nehnuteľností je voči žalovanému 1/ nedôvodná. Inak je tomu však v prípade žalovaného plnenia na odovzdanie nehnuteľností. V tejto časti mal za to, že žaloba žalobcu voči žalovanému 1/ je dôvodná. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný 1/, ani K. U. (predtým U.), ako predchádzajúci podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, predmet dražby žalobcovi neodovzdali, pričom odovzdania sa nezúčastnili. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný 1/ si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 29 odsek 2 zákona o dobrovoľných dražbách, preto je žaloba žalobcu podľa § 137 písm. a/ Civilného sporového poriadku, teda o splnenie povinnosti voči nemu dôvodná, čomu zodpovedá výrok II rozsudku, zároveň reflektujúci zákonný spôsob odovzdania predmetu dražby (teda na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Tomášom Trelmom č. N 1001/2019, Nz 18217/2019, NCRIs 18678/2019 a doloženia totožnosti žalobcu). Pokiaľ v priebehu konania právna zástupkyňa žalovaného 1/ namietala, že zo žaloby, t.j. z odôvodnenia a z petitu žaloby nevyplýva, že by sa žalobca domáhal voči žalovanému 1/ odovzdania nehnuteľností podľa zákona o dobrovoľných dražbách, súd prvej inštancie uviedol, že uvedená argumentácia nie je správna, nakoľko zo znenia petitu žaloby vyplýva, že žalobca sa domáhal aj odovzdania nehnuteľností žalobcovi. V uvedenej súvislosti poukázal aj na odôvodnenie žaloby. Za dôvodnú nepovažoval ani argumentáciu žalovaného 1/, že ak by žalovaný 1/ ako predchádzajúci vlastník neodovzdal žalobcovi nehnuteľnosť a tým pádom by nepodpísal zápisnicu o odovzdaní nehnuteľnosti v zmysle § 29 odsek 4 Zákon č. 527/2002 Z.z. tak by sa táto skutočnosť iba uviedla v zápisnici a zápisnica sa považuje za odovzdanú. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že uvedené ustanovenie rieši situáciu, kedy je predchádzajúci vlastník prítomný pri odovzdaní veci a odmietne zápisnicu podpísať alebo ju prevziať. V danom prípade však žalovaný 1/ ako predchádzajúci spoluvlastník veci (rovnako ako ani druhá podielová spoluvlastníčka nehnuteľností) nebol pri odovzdaní prítomný, pričom jeho povinnosť odovzdať predmet dražby vydražiteľovi je explicitne vyjadrená v § 29 odsek 2 zákona o dobrovoľných dražbách (predchádzajúci vlastník je povinný odovzdať predmet dražby na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice a doloženia totožnosti vydražiteľa podľa podmienok uvedených v oznámení o dražbe bez zbytočných prietahov.). Za dôvodnú nepovažoval ani argumentáciu žalovaného 1/, že otázný je okruh účastníkov konania, teda okruh povinných osôb, vo vzťahu k odovzdaniu veci a je otáznou, či žalovaný 1/ ako menšinový podielový spoluvlastník má pasívnu vecnú legitimáciu bez účasti druhého podielového spoluvlastníka a to väčšinového. V uvedenej súvislosti poukázal na ust. § 139 ods.1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Uviedol, že žalovaný 1/ je ohľadne tejto zákonnej povinnosti jedným z dvoch solidárnych dlžníkov, pričom žalobca ako veriteľ zo zákona, si môže vybrať ktorého zo solidárnych dlžníkov (podielových spoluvlastníkov) si vyberie na splnenie povinnosti a zažaluje ho (v zmysle § 511 ods.1 Občianskeho zákonníka platí, že ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.). Konštatoval, že vo vzťahu k žalovanému 2/ je žaloba žalobcu nedôvodná, pretože žalovaný 2/ predmetné nehnuteľnosti neužíva a nemá na nich žiadne veci (žalobca v tomto smere žiadny dôkaz nepredložil ani neoznačil) a takisto nebol predchádzajúcim vlastníkom alebo spoluvlastníkom nehnuteľností. Preto súd prvej inštancie žalobu voči nemu zamietol v celom rozsahu. Mal za to, že vo vzťahu k žalovanej 3/ je žaloba žalobcu dôvodná s tým, že ako uviedol vyššie, žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností, pričom tieto užíva bez právneho dôvodu žalovaná 3/ a odmieta ich vypratať a odovzdať vlastníkovi, teda žalobcovi. Uviedol, že v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Poukázal aj na ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávnym zadržuje. Konštatoval, že obrana žalovanej 3/ nebola relevantná. Táto poukazovala na jej citový vzťah k nehnuteľnostiam, ktoré užívala ako svoje obydlie niekoľko desaťročí, že ich zveľaďovala, že jej táto situácia príde zaťažko, že sa k nej žalobca svojim vystupovaním zle správa, že dom mohla v roku 2015 predať, ale chcela pomôcť synovi v rámci jeho podnikania, že sa riadne o dom stará, a podobne. Existenciu povinnosti si žalovaná 3/ zrejme sama aj uvedomuje, pretože na pojednávaní uviedla, že požaduje od súdu, aby jej poskytol dlhší čas na vyriešenie si svojej bytovej situácie a rozhodnutie súdu bude musieť rešpektovať, a možno sa so žalobcom dohodne, resp. sa pokúsi a chcela by od neho slušné zaobchádzanie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že takisto neobstojí v podstate prázdny argument tejto žalovanej, že žalobca urobil z troch ľudí bezdomovcov. Jednak preto, že žalovaný

1/ a 2/ v predmetnom dome nebyvajú, ale takisto pre samotné vyjadrenia žalovanej 3/, ktorá opisala žalovaného 2/ ako vynikajúceho golfového trénera, ktorý žije v Holandsku. Rovnako tak aj preto, čo sama uviedla, a to že, bola hlúposť, že uverila synovi, ktorý nedokázal splácať pôžičku, pričom ju uisťoval, že ju bude schopný splácať, pričom o dražbe jej syn ani nepovedal. Zodpovedným za to, že žalovaná 3/ nemá žiadny právny dôvod užívať predmetné nehnuteľnosti tak nie je žalobca, ale práve syn žalovanej 3/. Súd prvej inštancie považoval za potrebné dodať, že v konaní žalovanej 3/ vidí okolností vykazujúce rozpor s dobrými mravmi. Žalovaná 3/ na pojednávaní uviedla, že keďže ju žalobca označil, že je nič, tak to nič, mu teraz bráni užívaniu nehnuteľnosti. Ide tak o akýsi revanš žalobcovi zo strany tejto žalovanej, ktorý však vytvára protiprávny stav. Takisto z dokazovania presvedčivým spôsobom vyplynulo, že žalovaná 3/, ako osoba ktorá nemá žiadny právny titul oprávňujúci ju užívať cudziu vec, prenechala časť domu do užívania iným osobám, pričom podľa svedeckej výpovede jednej z týchto osôb (pani Janky Briššákovej), za to inkasovala aj nájomné (celkovo 1.600,- eur). Záverom konštatoval, že žalovaná 3/ nemá žiadny právny dôvod (titul), ktorý by ju oprávňoval na užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu proti jeho vôli. Vzhľadom na uvedené súd žalobe žalobcu proti žalovanej 3/ o vypratanie nehnuteľností vyhovel. Zároveň súd prvej inštancie podľa § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku predĺžil lehotu na plnenie podľa výroku I. a výroku II. tohto rozsudku na 1 mesiac od právoplatnosti rozsudku. Vzal do úvahy predmet týchto povinností, teda povinnosť vypratať a odovzdať nehnuteľnosti, čo objektívne môže trvať dlhšie ako tri dni. Mal za to, že za dostatočnú lehotu je potrebné považovať lehotu 1 mesiac, rešpektujúc oprávnené záujmy žalobcu a žalovaných 1/ a 3/. Pokiaľ sa týka návrhu na prerušenie konania podľa § 164 CSP, súd prvej inštancie konštatoval, že v súčasnosti prebieha konanie o vyslovenie neplatnosti dražby predmetných nehnuteľností, ale túto okolnosť nepovažoval za tak významnú, aby konanie prerušil. Zároveň prihliadal na skutočnosť, že čo sa týka návrhov na prerušenie tohto konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku, ktoré podali žalovaní 1/ a 3/, súd o týchto návrhoch, ktorým nevyhovel, rozhodol v konečnom rozhodnutí vo veci samej podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Pripustil, že v súčasnosti prebieha konanie o vyslovenie neplatnosti dražby predmetných nehnuteľností, ale súd túto okolnosť nepovažoval za tak významnú, aby konanie prerušil. Takisto považoval za potrebné uviesť, že súd má podľa § 164 Civilného sporového poriadku možnosť úvahy, či konanie preruší, alebo nepreruší. Pri tomto svojom rozhodnutí prihliadal na skutočnosť, že: žaloba o neplatnosť dobrovoľnej dražby bola súdom prvej inštancie zamietnutá, žalobca je aktuálne vlastníkom nehnuteľností a patrí mu Ústavou Slovenskej republiky garantovaná ochrana jeho vlastníckeho práva, k riadnemu výkonu svojho vlastníckeho práva, za ktoré zaplatil nie malú sumu peňazí (153.000 eur), sa žalobca k dnešnému dňu nemôže dostať už takmer dva roky, žalovaná 3/ žiadala o odročenie pojednávania z dôvodu zlej pandemickej situácie, apelujúc na jej vyšší vek, pričom v dome, ktorý obýva, ubytovala zdravotnú sestru pracujúcu na infekčnom oddelení tunajšej nemocnice, vydražiteľ je dobromyseľným nadobúdateľom nehnuteľností, ktorý sa zúčastnil dražby navrhutej inou osobou (navrhovateľom dražby), ktorú realizovala ďalšia osoba (dražobník), súčasný stav (nevypratanie a neodovzdanie nehnuteľností) je nerešpektovaním súčasného právneho stavu, teda protiprávnym stavom, žalovaná 3/ poberala nájomné od inej osoby za nájom predmetných nehnuteľností, ktoré nevlastní a sama ich užíva bez akéhokoľvek právneho titulu. K dôvodu, prečo súd prvej inštancie nezrušil nariadené neodkladné opatrenie (čo navrhoval žalobca) súd prvej inštancie uviedol, že platnosť (účinnosť) tohto neodkladného opatrenia bola obmedzená na právoplatné rozhodnutie o žalobe. Ak teda rozsudok nadobudne právoplatnosť, tak neodkladné opatrenie, ktorým bola v tomto konaní žalobcovi uložená povinnosť strpieť užívanie predmetných nehnuteľností navrhovateľkou, zanikne. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Vo vzťahu žalobca a žalovaný 1/ tak, že títo nemajú voči sebe navzájom právo na náhradu trov konania. Rozhodol tak preto, že súd žalobe o odovzdanie nehnuteľností žalobcovi vyhovel a o vypratanie nehnuteľností týmto žalovaným žalobu zamietol. Ich úspech tak potom bol rovnaký. Vo vzťahu žalobca a žalovaná 3/ súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože súd žalobe vo vzťahu k tejto žalovanej vyhovel v celom rozsahu. Vo vzťahu žalobca a žalovaný 2/ súd náhradu trov konania žalovanému 2/ proti žalobcovi nepriznal, aj napriek plnému úspechu žalovaného 3/, v dôsledku čoho by mu patrilo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd vzal do úvahy to, že žalovanému 3/ v priebehu konania nevznikli žiadne trovy konania, pretože bol úplne pasívny, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, a preto mu súd náhradu trov konania v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku nepriznal. Zároveň uviedol, že o výške náhrady trov konania v zmysle výroku VI. rozsudku rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku vo výroku II., V., a VII. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 1/. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej

inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalobu zamietne a vo výroku VII. žalovanému 1/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery). Zastával názor, že vo vzťahu k nemu žaloba o vypratanie nehnuteľnosti je v celej časti nedôvodná, nakoľko nie je pasívne vecne legitimovaný, s čím sa čiastočne správne stotožnil aj súd prvej inštancie, keď uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný 1/ nehnuteľnosti neužíva a nemá na nich žiadne veci. Podľa názoru súdu prvej inštancie je tomu inak v prípade plnenia povinnosti na odovzdanie nehnuteľnosti, kedy je daná pasívna vecná legitimácia žalovaného 1/. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný 1/ a ani K. U., ako predchádzajúci podieloví spoluvlastníci nehnuteľností predmet dražby žalobcoví neodovzdali, pričom jeho odovzdania sa nezúčastnili. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že žalovaný 1/ si nesplnil svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 29 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že argumentácia žalovaného 1/, pokiaľ ide o odôvodnenie alebo petit žaloby, z ktorého podľa názoru žalovaného 1/ nevyplýva, že by sa žalobca domáhal odovzdania nehnuteľností žalovaným 1/ nie je správna, nakoľko z textu odôvodnenia žaloby je zrejmé, že žalobca požadoval aj odovzdanie nehnuteľností, tento tiež uvádza, že žalobca je osobou bez právnického vzdelania a nie je povinný odôvodňovať žalobu, žalovaný 1/ s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie sa nestotožnil. Dôvodil, že z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú (tzv. zásada ne ultra petitum). Zastával názor, že odovzdanie nehnuteľnosti v zmysle žaloby na vypratanie nehnuteľnosti je potrebné odlišiť od odovzdania predmetu dražby v zmysle § 29 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, podľa ktorého predchádzajúci vlastník je povinný odovzdať predmet dražby na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice a doloženia totožnosti vydražiteľa podľa podmienok uvedených oznámení o dražbe bez zbytočných prietahov, pričom dražobník je povinný na mieste spísať zápisnicu o odovzdaní predmetu dražby a toto ustanovenie zákona o dražbách sa výslovne vzťahuje na prípady, kedy k odovzdaniu predmetu dražby dôjde dobrovoľne, t.j. v danom prípade za prítomnosti žalobcu, žalovaného 1/, ďalšieho podielového spoluvlastníka a dražobníka. Pokiaľ ide o okruh účastníkov strán sporu žalovaný 1/ zastával názor, že ako menšinový spoluvlastník nemôže byť jediný pasívne vecne legitimovaný a nemôže odovzdať nehnuteľnosti bez účasti druhého väčšinového spoluvlastníka v spoluvlastníckom podiele o veľkosti 4/5, pani K. U.. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za relevantné nepovažoval ani dôvody zamietnutia návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že žaloba v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 24C/35/2019 bola zamietnutá iba súdom prvej inštancie, nie aj odvolacím súdom. Žalobca je síce vlastníkom predmetnej nehnuteľností, avšak jeho vlastnícke právo bolo spochybnené, avšak vzhľadom na jeho správanie, keďže nehnuteľnosti kúpil v hotovosti bez predchádzajúcej obhliadky, čo je nanajvýš neštandardné ho nemožno považovať za dobromyseľného.

3. Vyjadrenie k podanému odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov vo výroku II., V. a v závislom výroku o trovách konania VII. podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I., III., IV., VI. a VIII. neboli odvolania podané, nadobudli právoplatnosť a odvolací súd ich preto nepreskúmal.

6. Posúdením obsahu odvolania žalovaného 1/ odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalovaného 1/ smerujú proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

7. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy

skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

8. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným 1/ vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplývajú a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP. poukazuje. Odvolací súd nemal žiaden dôvod nesúhlasiť s kľúčovými závermi, ktoré viedli súd prvej inštancie k rozhodnutiu spôsobom, ktorý zvolil.

10. Odvolacia námietka žalovaného 1/ spočívala v tom, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci v rozpore so zákazom rozhodovať tzv. „ultra petitum“, teda prekročil návrh žalobcu a prisúdil viac než čoho sa domáhal. Svoju námietku odôvodnil tým, že z obsahu podanej žaloby nevyplýva, že by sa žalobca domáhal odovzdania nehnuteľností žalovaným 1/.

11. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

12. Podľa § 127 ods. 1 ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis.

13. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

14. Podľa záverov nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 192/2015 zo dňa 07.10.2015 prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom občianskeho súdneho konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi... Žalobný petit musí byť úplný, určitý a zrozumiteľný... S ohľadom na určitosť petitu ide o to, do akej miery môže súd petit modifikovať, resp. do akej miery je povinný doslova petit prevziať vzhľadom na dispozičnú zásadu, ktorá je modifikovaná zásadou oficiality a princípom „iura novt curia“ (súd pozná právo).... Ústavný súd SR zdôraznil, že zložky návrhu, t. j. petit aj jeho odôvodnenie, je nevyhnutné vnímať a posudzovať v ich vzájomnom súzvuku a jednote ako zložky jednoliateho celku, ... pričom vyvstáva požiadavka, aby všeobecný súd pri posudzovaní náležitostí podania nepristupoval k jeho hodnoteniu iba otrocky formalisticky z hľadiska výpočtu a kontroly jednotlivých jeho formálnych náležitostí (označenie súdu, označenie účastníkov konania, petit, odôvodnenie, označenie dôkazov, dátum, podpis s pod.), ale aby ich splnenie posudzoval s prihliadnutím na znenie podania ako celku, ktorého jednotlivé elementy sa navzájom dopĺňajú (napr. ak je označenie sídla odporcu uvedené iba v odôvodnení podania, nie však aj v jeho záhlaví, súd nebude vyzývať účastníka pod hrozbou nekonania o jeho podaní na odstránenie tohto, z hľadiska štruktúry podania formálneho nedostatku a pod.). ... Petit návrhu musí byť presný, určitý a zrozumiteľný, aby súd vedel, o čom má konať a rozhodnúť, avšak tak, ako už ústavný súd uviedol, každý návrh je nevyhnutné v okolnostiach danej veci posudzovať ako celok, pretože žalobný nárok netvorí len obsah petitu (to, čo je žiadané), ale i jeho skutkové odôvodnenie. Nepochybne presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj

nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním návrhu na začatie konania, a motívy, dosiahnutie ktorých navrhovateľ vyjadril a zdôvodnil aj v odôvodnení svojho návrhu. Pretože iba súd, ktorý pozná právo, rozhoduje o tom, ako bude výrok jeho rozhodnutia formulovaný, aby bol aj materiálne vykonateľný, takže návrhom navrhovateľa na znenie tohto výroku nie je viazaný, avšak pri formulácii výroku rozhodnutia súd dbá na to, aby z obsahového hľadiska celého návrhu vyjadroval to, čoho sa navrhovateľ návrhom na začatie konania domáhal. Ústavný súd uzavrel, že žaloba je procesný úkon, ktorým sa žalobca obracia na súd s návrhom, aby o jeho určitom práve proti určitému žalovanému autoritatívne rozhodol; predmetom žaloby je tzv. žalobný nárok, ktorého formulácia musí vyplývať z jej obsahu a musí sa opierať o určitý právny dôvod vyplývajúci zo súhrnu tvrdených skutočností.

15. Na aplikovateľnosti daných záverov ústavného súdu podľa názoru odvolacieho súdu nič nemení ani nová právna úprava účinná od 01.07.2016 - Civilný sporový poriadok, ktorý žalobný návrh - petit - vyžaduje ako povinnú náležitosť návrhu. Ide tu o určitý posun smerujúci k formalizácii sporového konania. „Žalobný návrh musí byť jasný, zrozumiteľný a presne formulovaný. Žaloba je však procesný úkon strany, ktorý treba posudzovať ako každé podanie podľa obsahu. To znamená, že za žalobný nárok, teda predmet konania, nemožno považovať iba žalobný návrh, ale aj jeho skutkové odôvodnenie, čo spolu so žalobným návrhom vymedzuje predmet žaloby. Žalobca preto musí svoj nárok presne vyjadriť tak, aby bola splnená požiadavka materiálnej vykonateľnosti rozsudku. Tá je splnená vtedy, ak je možné žalobný petit prevziať do výroku rozsudku vykonať niektorým zo spôsobov výkonu exekúcie ... Preto neprimeraný formalizmus pri posudzovaní procesných úkonov strán sporu a prílišný tlak na doplnenie takých náležitostí do procesných úkonov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.“ (doc. JUDr. Marek Števec, PhD., doc. JUDr. Svetlana Ficová, CSc., JUDr. Jana Baricová, JUDr. Soňa Mesiarkinová, JUDr. Jana Bajánková, JUDr. Marek Tomašovič, PhD. a kolektív: Civilný sporový poriadok, Komentár, C.H.Beck, 2016, str. 487).

16. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobca v podanej žalobe dostatočne zrozumiteľne uviedol, že vo vzťahu k žalovanému 1/ sa domáha (okrem vypratania nehnuteľností) aj odovzdania nehnuteľností. V uvedenej súvislosti poukázal presne na text podanej žaloby, z ktorého je zrejmé, že žalobca požadoval aj odovzdanie nehnuteľností. Z podanej žaloby je zrejmé, jasné a nepochybné, čoho sa žalobca v súdnom konaní domáha. Požiadavka zákonodarcu vyjadrená v § 132 ods. 1 CSP nedáva základ pre prísne formalistické poňatie petitu žaloby, ako ho chápe žalovaný 1/, keď v zmysle nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 26.09.2002 sp. zn. IV. ÚS 1/02 prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.

17. Pokiaľ teda súd prvej inštancie o tomto popísanom nároku žalobcu konal a rozhodol tak, že žalovanému 1/ uložil povinnosť odovzdať žalobcovi rodinný dom vo vlastníctve žalobcu so súpisným číslom 2588/24, postavený na pozemku parcela registra „C“ č. XXXX/XX, v katastrálnom území Z., obec Z., ulica F. XX, na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Tomášom Trelom č. N 1001/2019, Nz 18217/2019, NCRIs 18678/2019 a doloženia totožnosti žalobcu v lehote do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku, konal v súlade so zákonom a neprekročil rámec podanej žaloby.

18. Podľa § 29 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ďalej aj ako „zákon o dobrovoľných dražbách“ ak ide o predmet dražby podľa § 20 ods. 13 (dražby bytu, pozn. súdu) predchádzajúci vlastník je povinný odovzdať predmet dražby na základe predloženia osvedčeného odpisu notárskej zápisnice a doloženia totožnosti vydražiteľa podľa podmienok uvedených v oznámení o dražbe bez zbytočných prieťahov. Dražobník je povinný na mieste spísať zápisnicu o odovzdaní predmetu dražby. V zápisnici uvedie okrem označenia predchádzajúceho vlastníka predmetu dražby, dražobníka, vydražiteľa a predmetu dražby najmä podrobný opis stavu, v akom sa predmet dražby vrátane príslušenstva nachádzal pri odovzdaní práv a záväzkov viaznucich na predmete dražby.

19. Odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že odsek 2 cit. zák. ust. explicitne vymedzuje povinnosť predchádzajúceho vlastníka vydať vec vydražiteľovi, no nejde v tomto prípade o nič iné, ako o štandardnú súkromno-právnu povinnosť, ktorej plnenie je v prípade spornosti oprávnený vydražiteľ vymôcť výhradne podaním žaloby na súd, ktorou sa bude dožadovať prípadného vydania veci. Je potrebné vylúčiť, že by norma obsiahnutá v prvej vete odseku 2 oprávňovala vydražiteľa použiť akúkoľvek formu svojpomocí alebo inú formálne inak označenú súkromnú aktivitu vedúcu k zmocneniu sa veci násilným spôsobom,

aj keď zákon povinnosť predchádzajúceho vlastníka časovo limituje použitím pojmu „bez zbytočných prietahov“. V ústavnom poriadku SR je vylúčené, aby do ústavného práva na obydlie mohol zasahovať subjekt súkromného práva, ktorý je svojimi právami a povinnosťami v rovnakej pozícii ako druhá zmluvná strana, a to bez zákonného titulu (§ 3 ods. 1 Obč. zákonníka). Všeobecne platí, že ochrana subjektívnych práv patrí zásadne na to právnym poriadkom povolaným štátnym orgánom, najmä súdom a svojpomoc predstavuje v právnom poriadku výnimku zo zásady, že ochrana práv je výlučným oprávnením a zároveň povinnosťou štátu. Pokiaľ teda žalovaný 1/ si nesplnil svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplýva z § 29 ods. 2 Zákona o dobrovoľných dražbách, súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní správne rozhodol, keď žalovanému 1/ povinnosť odovzdať žalobcovi predmetné nehnuteľnosti uložil napadnutým rozsudkom.

20. Za opodstatnený nepovažuje odvolací súd ani dôvod odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, spočívajúci v tvrdení žalovaného 1/, že nemôže byť jediný pasívne vecne legitimovaný a nemôže odovzdať nehnuteľnosť bez účasti druhého väčšinového spoluvlastníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na plne vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. Žalovaný 1/ nedôvodne aj namieta nedôvodnosť zamietnutia návrh na prerušenie konania s odôvodnením, že žaloba v konaní o určenie neplatnosti dražby bola zamietnutá iba súdom prvej inštancie, nie odvolacím súdom. V uvedenej súvislosti odvolací súd konštatuje, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. júla 2021, č.k. 19Co/110/2020-296 bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o určenie neplatnosti dražby č.k. 24C 35/2019-230 zo dňa 20. júla 2020, ktorým bola žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá.

22. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

23. V prejednávanej veci odvolací súd posudzujúc návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania v intenciách vyššie citovanej právnej úpravy s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. júla 2021 č.k. 19Co/110/2020-296 dospel k záveru o ich nedôvodnosti.

24. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

25. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

26. Aj z ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR vyplýva, že ak odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na spravodlivý proces (sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument sporovej strany. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné a napadnutý rozsudok okresného súdu tieto atribúty podľa názoru krajského súdu spĺňa.

27. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v preskúmavanej veci náležitým spôsobom, v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného 1/ vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP).

28. Žalovaný 1/ vo svojej argumentácii v podanom odvolaní neuviedol v zásade žiadne nové skutočnosti, ale len zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne a presvedčivo reagoval.

29. Žalovaným 1/ uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca voči ktorému smerovalo odvolanie žalovaného 1/ bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalobcu v zmysle § 251 CSP, preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

31. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).